

Dag, er det jo ogsaa skitseret, hvorledes man i Jylland havde tænkt sig Sagen greben an. Det har vist sig senere, at man har kunnet praktisere den paa Bornholm til Bornholmernes store Tilfredshed, og det maa vist nok ogsaa erkendes, at alle de Medlemmer, der vare til Stede paa Bornholm i Fjor, fandt meget antageligt, hvad der var udrettet med disse smaa Midler. Dette ofte nævnte Foredrag blev ogsaa omtalt af den højtærede Minister, og han udtalte, at ved Slutningen af Diskussionen var Statskonsulenten kommen til det Resultat, at der ikke var fuld Klarhed endnu. Men det gælder det samme, som jeg nævnte før, nemlig paa hvad Maade Sagen skal støttes, men ikke selve Formaalet. Der staar ogsaa i Slutningen: „Statskonsulent Jensen havde bragt denne Sag frem for at faa en lille Smule Klarhed bragt til Veje med Hensyn til, i hvilken Retning man ønskede at gaa, men efter de Udtalelser, her ere faldne, viser det sig, at Meningerne i Øjeblikket ere højst forskellige“. Ja, det er jo beklageligt, og det var jo en Forsamling af meget dygtige Mænd, det var Konsulentmødet i Kjøbenhavn, hvor ogsaa Landhusholdningsselskabet var repræsenteret tillige med andre. Det havde været en stor Gevinst, om der havde kunnet opnaas Enighed om, hvilken Vej man skulde gaa. Men jeg tror, de Herrer ville være enige med mig i, — uden i nogen Maade at forklænge dette Mødes Betydning — at sige, at hvis Opdrætterne kunde blive enige, kunde det i Betydning nok staa ved Siden af dette Møde. Desværre, det har ikke vist sig. Men vi have det Haab, at hvad Flertallet her har opstillet, har nogen Berettigelse, og naar den ærede Minister antydede, at der har vist sig Tendens til Sparsommelighed, idet han henviste til Affattelsen af § 18, er det meget rigtigt, og det har ogsaa den ærede sidste Taler nævnt. Det vi ville med § 18 ved den Affattelse, der nu er foreslaaet, er netop, at der skulde være stort Spillerum og frit Spillerum til Anvendelse af disse Penge, saa at man ikke skulde kunne komme med Krav om dem, uden at Ministeren fandt Kravet berettiget, og der vilde den ærede Minister faa Lejlighed til at benytte sig af sin Sagkundskab. Vi have ikke alene nedsat Beløbet med de 10,000 Kr., men vi have ogsaa nedsat Laanet til Anskaffelse af Hopper med 100 Kr. pr. Styk. Nu skal jeg ikke nægte, at naar jeg hører den megen Talen om den Smule, der her kunde spares ved de enkelte Forslag, der ere

antydede dels af den ærede Minister og dels af Mindretallet, kan jeg ikke se rettere end, at det vil være af grumme ringe Betydning, det vilde egentlig kun være som en Draabe i Havet. Hvad vil det sige at kunne spare en halv Snes Tusinde paa, hvad der her er Tale om? Jeg tror heller ikke, at vi over for dette Formaal skulle være saa optagne af Sparsommelighedshensyn, uden at jeg dermed skal have sagt, at alt, hvad vi kunde anvende, vilde være anvendt paa bedste Maade. Vi skulle huske paa, hvad det er, det her drejer sig om. Det er det, at man vil søge at gøre den danske Nation kampdygtig til at optage Kampen med Udlandet, optage Konkurrencen, ved at levere saadanne Dyr, opdrætte og forbedre dem i den Retning, som netop Markedet kræver. Det er ikke noget kunstigt, vi her forlange, en Beskyttelse, en forhøjet Korntold eller andet af den Slags, vi have set i andre Lande. Vi forlange kun Hjælp til Selvhjælp, til at faa det, som vi mene er godt hos os, udviklet til noget saa godt, at det kan konkurrere paa Udlandets bedste Marked. Naar der derfor tales om, hvorledes vi kunde spare en halv Snes Tusinde Kr., som jo er det højeste, hvorom der kan være Tale, synes jeg ikke, at der er nogen Grund til at tage saa stort Hensyn dertil.

Hvad dernæst § 19 angaar, er den Affattelse, den har faaet fra Flertallets Side, nærmest en Imødekommen over for Mindretallet. Man havde ikke alene i Aar, men ogsaa i Fjor nedsat et Underudvalg til at søge opnaaet Enighed mellem Flertal og Mindretal. Forslaget i Fjor var gaaet i den Retning, som der her er optaget, og vi mente da, at naar vi stillede os paa samme Grundlag i Aar, var der større Sandsynlighed for, at det vilde blive gennemført. Desværre er det ikke lykkedes. Jeg beklager det, og jeg vilde for mit Vedkommende have været villig til at strække mig videre i Retning af Mindretallet, hvis man havde kunnet faa Støtte derfra. Men det lykkedes ikke, og jeg maa ligesom den ærede Minister beklage, at det ikke lykkedes, da vi havde nedsat et Underudvalg til sammen med Ministeren at forsøge opnaaet Overenskomst om Uoverensstemmelserne. Men jeg skal ikke komme ind paa Skylden derfor. Der var fra Ministerens Side stillet et Forslag i den af ham i Dag antydede Retning, men det vandt ingen Tilslutning fra Flertallet, og vi, der forhandlede paa Flertallets Vegne, havde ikke Fuldmagt til